

Δραστηριότητες για τη Βερενίκη Ε' Δημοτικού

Όνομα και Επώνυμο:

Σχολείο και τμήμα:

Όταν έφυγαν τ' αγάλματα

Κάποτε ήταν η Αγγελίνα, ένα κορίτσι που μεγάλωσε μέσα στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο και είχε ακούσει τα αγάλματα να τραγουδάνε, είχε χορέψει μαζί τους στο φως του φεγγαριού, τα είχε δει να δακρύζουν... επειδή τα αγάλματα τις νύχτες ζωντανεύουν. Όταν ο Μουσολίνι κήρυξε τον πόλεμο στην Ελλάδα, όσοι σχετίζονταν με το Μουσείο εργάστηκαν για αρκετούς μήνες σκληρά και έθαψαν με ασφάλεια κάτω από το δάπεδό του αρχαία αγάλματα. Ανάμεσα σε αυτά και τον Κούρο του Σουνίου.

Εκείνη τη μέρα με μάτια καρφωμένα πάνω του παρακολουθούσα το άγαλμα που αργά αργά σηκώθηκε στον αέρα. Αιωρούνταν πάνω από το έδαφος με τη γνωστή μεγαλοπρέπεια¹ και νηφαλιότητα² που το χαρακτήριζε. Μου φάνηκε πως ακόμα κρατούσε στα χέρια του το μικρό μας μυστικό, τα αστέρια που έπιασε από τον ουρανό.

Λίγο πιο πέρα άκουσα ένα «κλικ» κι ένα φλας άστραψε. Ο φωτογράφος μόλις είδε ότι τον κοίταζα, γύρισε και μου χαμογέλασε. «Για να θυμόμαστε αυτές τις στιγμές. Να μην τις ξεχάσουμε», μου είπε. Δεν κατάλαβα αν το είπε θλιμμένα ή με ενθουσιασμό. Μπορεί να ήταν και τα δύο.

Έκλεισα τα μάτια. Να είμαι σίγουρη πως το μυαλό το δικό μου θα κρατούσε για πάντα εκείνη τη στιγμή. Έδωσα όρκο να μην ξεχάσω ποτέ. Να θυμάμαι για πάντα. Ακόμα και στα όνειρά μου.

Κι έπειτα άνοιξα πάλι αργά τα μάτια μου. Είδα γοητευμένα για ακόμα μια φορά τον θλιμμένο γίγαντα, τον μελαγχολικό πρίγκιπα των παιδικών μου χρόνων.

Θέλησα να του φωνάξω, αλλά δίπλα στα αφτιά του ήταν στερεωμένα σακιά με άμμο για να μην τον πληγώσουν τα σχοινιά και οι αλυσίδες. Δε θα με άκουγε.

Αλλά μπορούσε να με δει. Τον έβλεπα να με κοιτάζει το ίδιο μελαγχολικά, αποφασιστικά και ονειροπόλα³ όπως κάθε φορά. Του χαμογέλασα. Ήξερα πως μπορούσε να καταλάβει αυτό που σκεφτόμουν.

«Κρύψε καλά τα αστέρια, θλιμμένε μου γίγαντα, αγέρωχε⁴ πρίγκιπά μου. Φύλαξέ τα τώρα καλύτερα από ποτέ. Γιατί τώρα πλησιάζει σκοτάδι. Μόνο όταν ξαναβγείς στο φως τότε... Μόνο τότε να τα δώσεις πίσω στον ουρανό. Τότε και μόνο τότε θα ξαναγίνει ο ουρανός το ίδιο φωτεινός. Εμείς... θα περιμένουμε».

Όταν έφυγαν τ' αγάλματα (διασκευή)

Αγγελική Δαρλάση

Εκδόσεις Μεταίχμιο

¹ μεγαλοπρέπεια: η αίσθηση μεγαλείου και λαμπρότητας που αποπνέει κάποιος

² νηφαλιότητα: η ηρεμία, η αταραξία

³ ονειροπόλος: αυτός που κάνει όνειρα για το μέλλον

⁴ αγέρωχος: υπερήφανος

Δραστηριότητες κατανόησης

1. Χαρακτηρίζω τις παρακάτω περιόδους σωστές (Σ) ή λανθασμένες (Λ):

- Κατά την περίοδο του πολέμου οι άνθρωποι του Μουσείου έκρυψαν τα αγάλματα. Σ
- Ο φωτογράφος ήταν φιλικός με την Αγγελίνα. Σ
- Το κορίτσι ήθελε να ξεχάσει τη στιγμή που έκρυβαν το άγαλμα. Λ
- Ο γίγαντας κοιτούσε χαρούμενος το κορίτσι. Λ
- Η Αγγελίνα και το άγαλμα επικοινωνούσαν με τα μάτια. Σ

2. Γράφω μια πρόταση ή περίοδο του κειμένου που να δείχνει:

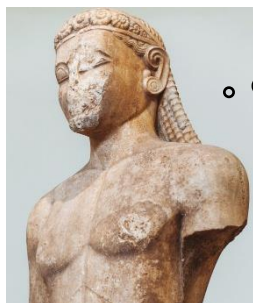
- το μυστικό του κοριτσιού και του αγάλματος
«Μου φάνηκε πως ακόμα κρατούσε στα χέρια του το μικρό μας μυστικό, τα αστέρια που έπιασε από τον ουρανό.»
- τον όρκο που έδωσε η Αγγελίνα
«Έδωσα όρκο να μην ξεχάσω ποτέ/Να θυμάμαι για πάντα.»

3. Κυκλώνω τα συναισθήματα που ένιωθε το κορίτσι.

ευτυχία	αγάπη	θλίψη
ζήλια	άγχος	έκπληξη
ενθουσιασμός	τρυφερότητα	συγκίνηση

Δραστηριότητα παραγωγής γραπτού λόγου

4. Τι απαντάει η Αγγελίνα στο άγαλμα (60-80 λέξεις);

Γιατί με κρύβετε;

Ενδεικτικά κριτήρια αξιολόγησης της παραγωγής κειμένου

Περιεχόμενο:

- τρεις τουλάχιστον λόγοι για τους οποίους έπρεπε να κρυφτούν τα αγάλματα στην Κατοχή

Δομή

- αιτιολόγηση (π.χ. προστασία αγαλμάτων, κίνδυνος κλοπής ή καταστροφής, διατήρηση πολιτισμού, συναισθηματικοί λόγοι)
- συνοχή, συνεκτικότητα

Διατύπωση, Λεξιλόγιο

